

A VITA

Egészen kicsi regény

HAMAD ABDEL LATIF

I.

Mindannyiunk meglepetésére Nimolé vadul az asztalra csapott, mire Álmos felriadt, és gyermeket csámcsogást hallatott. Mikor az erélyes mondatok az agyáig értek, igyekezett szétnyitni szemhéját, ami előszörre nem sikerült a ragacsos csipától. Ujjaival gyorsan dörzsölgetni kezdte, sőt az öklével is, s a biztonság kedvéért néhányszor erőteljesen kidüllesztette a szemét, mintha személyesen az ördöggel találkozott volna. Dühös lett, mert senki sem vette észre távollétét. Ettől ismét elkókadtt – ha felidegesítik, mindig ez történik vele –, de most erőt vett magán, s kedélyességet színlelve megindult a hevesen vitázó társaság felé. Közben azon töprengett, vajon miképp kapcsolódjon be minél zavartalanabbul. Örömmel vette tudomásul, hogy nem jutottak messzire félrevonulása óta. Leült az asztalhoz Zsolt és Refrén közé. Fölemelte a hátsóját, ugyanis a kemény farmernadrág sértette ágyékát, lejjebb húzta a nadrágszárat, s arra gondolt, talán az ő korában már más kellene viselnie (például Lajosnál varratott vászonnadrágot), ugyanott megvakarta magát, s nyugodt lelkiismerettel visszasüppedt a kényelmes székbe.

Ránézett az asztalra. A fonnyadt virágok állott vizes vázájából ki-kicsapó bűz odahúzta a tekintetét, de előbb az útba eső cukorkatartó kétes eredetű tartalmát vizsgálta meg. Akárhányszor belerúgtak az asztal lábába, a sűrű, pöcelészínű, csapadékos vegyület felhördült a vázában, s mintegy tiltakozásként a háborgatásért orrfacsaró bomlásszagot árasztott magából. A váza mindemellett giccses volt. Ma már talán nem számítana annak.

Egyszerre felfigyelt az asztalon feszítő kézfejre. Nimolé felejtette ott. Nem mozdította el, amióta lecsapott vele. Álmos szerint Nimolé félt, hogy odaragadt a tenyere, s ezért inkább a bal kezével gesztikulált. Szögletes mozdulatait megszakította, mikor visszavetette vállára a folyton lecsúszó tógáját. Ilyenkor rövid időre elhallgatott. A hatásszünet kedvéért, és mert úgy érezte, KedvesFázóslábú19évesSzűzLány túlzottan érdeklődik férfias

felsőteste, szőrös melle iránt. Ebben igaza volt. KedvesFázóslábú19éves-SzűzLány le nem vetette róla a tekintetét. Bizony, sértette önértetét Nimolé célratoró öltözködése. Pedig KedvesFázóslábú19évesSzűzLány (a továbbiakban: KF19ÉSZZL) oly tökéletesen csúnya. Hosszúkás lópofa, sasorr, apró likakkal, szájából kilógó hatalmas jobb felső tépőfog, egyszóval rémálom. Mégis, a foga, az volt a legszörnyűbb: majdnem az alsó ajka aljáig ért. Igyekezett minél kevesebbet mutogatni, viszont beszélni is szeretett, ezért beszéd közben csupán bal arcizmait mozgatta, ajkának jobb felét pedig összepréselte. De nagy része a fogának így is kinnrekedt. Ráadásul férfiasan öltözködött. Öltönye Refrénre, az ügyeletes talpnyaló salabakterre is ráillett.

Zsoltban, a magas, sötét bőrű, nyájas mosolyú fiatalemberben – habár utálkozott ránézni is KF19ÉSZZL-ra – megszólalt a féltékenység ördöge. Nem értette, miért Nimolével foglalkozik e rusnya lány, őhelyette. Hisz Nimolé undorítóan festett, míg beszélt. Jobban mondva, míg hörgött. Mert nem lélegzett, s mikor kifogyott a szuszából, hirtelen szívta tele magát levegővel, orrán-száján keresztül egyidőben. Párszor kis híján megfulladt, úgy beleéltte magát okfejtésébe. Nyálát nem nyelte le, az különben is csak sok időbe telt volna. Ha túl sok összegyűlt, egyszerűen a mássalhangzók áradatával egyetemben kipermetezte. A közönségre, vagypediglen a fonnyadt, rothadó szárú virágcsokorra, mely, úgy tetszett, ettől végleg lekonyult. Álmos többször elhatározta, összeszámolja a végtelen soknak tűnő, az asztal üveglapjáról fényt visszaverő nyálcseppecskéket.

Vajon miről vitatkozhatnak?

Vajon miről?

A nagy üzenetről?

De nem! És nem! Majd meglátják!

És még egyszer nem! Majd megtudják.

Zsolt mind dühösebb lett. Kívárta az első alkalmat, mikor Nimolé a váláról lecsúszó tógája után nyúlva elhallgatott, és haragosan közbevágott ríposztjával:

– Hadd említsek egy esetet. Velem történt, amikor anyámat elgázolták...

Zsolt élvezettel beszélt. Hízélgő volt számára Nimolé pulykavörörsre sértődött pofája, s abban reménykedett, hogy KF19ÉSZZL ezentúl őt figyelni majd. Amikor meggyőződött az ellenkezőjéről, döbbenetében megakadt egy pillanatra, de aztán gyorsan folytatni kezdte, még mielőtt hang jutott volna ki Nimolé tágra nyitott szájából. Nimolét a guta kerülgette. A mindaddig az asztalon tartott kezét letépte az üveglapról, s hüvelykujjával a pa-

jeszát sercegettette. Ezt látva Zsolt, tetézte mondandójának súlyát, mire Nimolé felállt, és felpofozta. Vészsíjló csend támadt. KF19ÉSZL (a továbbiakban: KF19ÉSZ) szerelmesen vigyorgott és pislogott. Refrén nagy zavarában hebegni kezdett. Zsolt szavait idézte most az egyszer akaratlanul – s csak Nimolé megveszett pillantására hallgatott el. Ekkor Zsolt felugrott, megnyalta az öklét, és iszonyatos erővel szemközt ütötte Nimolét, hogy az székestül a levegőbe repült, s nekivágódott a falnak. A feje verődött oda elsőnek, titokzatos reccsenést hallatva. Mint amikor dinnyét hasítanak. Nimolé ott díszelgett lógva, bánatos arckifejezéssel odaragadva – a falon. Látzott, azért szomorú, mert nem tudta átvetni vállán a repülés közben újfent lecsúszott tógáját.

– Ámen – szólatat meg Zsolt szokásosan nyájas mosolya kíséretében, és KF19ÉSZ (a továbbiakban: KF19É) hisztérikus sikoltozása ellenére fékevesztett röhögésbe csapott a többiekkel, illetve most már csupán Álmossal és Refrénnel együtt. Nimolé továbbra is szomorú maradt.

Mikor Zsolt és Álmos már rég lecsillapodott, és KF19É is csak szipogott, Refrén még mindig az asztal fölé borulva csapkodva vihogott.

Igazán beillett volna Bütyök szerepébe a Stukkerban.

– I... i... ideje lenne bekapni valamit – gügyögte KF19É (a továbbiakban: KF19), mire Refrén is elhallgatott, s helyeslően felkapta a fejét.

– Még mikor ideértünk, találtam hideg marhasültet a konyhában – folytatta KF19, s elindult, feltehetőleg a konyhába. A gyehenna elég lesz nekik: abban fognak sülni. Szörnyű sors!

II.

– Ez nem mehet így tovább – nyögte ki Álmos elakadó lélegzettel, tányérja fölé borulva. – Foglyok vagyunk.

– Foglyok? Ugyan! Kinek a foglyai?! – hördült fel Zsolt.

– Valóban, kinek a foglyai? – kérdezte aggódva KF19.

– Igen! Kinek a foglyai?! – ismételte gépiesen Refrén.

Álmos megrázta a fejét, s dühösen fölnevetett. Szemmel láthatólag kis híján álomba zuhant, de egy pohár vízzel megsegítette magát. Ahogy elemelte ajkától, megpillantotta a peremén csúfoskodó, zsíros, talán faggyús nyomot. Amint letette a poharat, ujjával törölgetni kezdte, s még jobban szétmájzolta a mocskot. Rövid gondolkodás után megadta a kíméletlen választ:

– A te foglyaid vagyunk, Zsolt! – s szájából egy kis húscsapat nyomatékként Zsolt tányérába költözött.

– Kezdesz Nimoléra hasonlítani – sziszegte Zsolt –, nehogy úgy járj, mint ő. Ettől KF19 KF-re fogyatkozott, hisz minden diéta sérelmekkel

kezdődik. Szeme vészesen forogni kezdett, amúgy ritmustalanul. Fölpatant székéről. Most már ő is köpködött egy kicsit, ahogy megszólalt: szidta őket. Úgy istenigazából. Egyetlen csúnya szót sem mondott ki, mégis káromkodott. Ökölbe rándult kezét meg se mozdította, mégis végigpofozta a társaságot. Pillanatról pillanatra, minden egyes szó után nagyobb, magasabb, erősebb lett. Feje már a gömbcsillárt súrolta, de csak szidta őket. Nemsokára csak lehajtott fejjel fért el a szobában, tarkója így feszítette a mennyezetet, s oly rettenetes hangerővel szitkozódott, hogy felborult az asztalon eddig táncoló, tartalmát rotyogtató váza. Kibirhatatlan bűz árasztotta el a helyiséget, Zsolt pedig a fájoan bűdös, lávaként hömpölygő, bugyborékoló folyadék elől menekülve felugrott az asztaltól, s felüvöltött:

– Kurva vagy, KF, egy bűdös kurva!!

És csodák csodájára, KF (a továbbiakban: K) összement. Talán a kelletténél is jobban, de lehet, az előbbi látvány miatt hatott így.

– Most olyan legyél nekem, mint az anyám háta! – ordított rá Zsolt. – Pucold ezt a rothadékot!

K engedelmesen nekilátott. Refrén kivételével a többiek is segítettek neki, hisz lassan látni sem lehetett a bűztől, annyira marta a szemet. Bármenyire is vigyázott K az asztal feltörlésével, egy-két csepp Refrén lába közé került, viszont erre senki sem figyelt fel (egyelőre).

Összegyűjtötték a rongyokat, majd a cserépkályhába gyömöszölték. A tűz eleinte sértődötten sistergett, végül duzzogva, de nagy lánggal felémésztette étkét.

– Kezet mosni! – intézkedett Zsolt.

Elindultak a fürdőszobába. Ki a mosdó, ki a kád felett áztatta mancsát. K megszimatolta Refrénen az előbbi pár cseppet. Szemrebbenés nélkül, hirtelen mozdulattal a kádba lökte, s jó meleg vizet engedett rá. Zsolt és Álmos is Refrének esett. Letépték róla a ruhát, és durván súrolni kezdték. K Refrén ágyékát vette kezelésbe. Hamarosan gyanús változást észlelt, amittől dühbe gurult, s jobb lábával a víz alá nyomta Refrén kétségbeesett ábrázatát. Zsolt és Álmos társultak hozzá, beleugrottak a kádba. Hármásban keringöztek. Mikor térdig refrénesek lettek, K kisebb keresgélés után kitépte a dugót. Figyelték, miként kavarg a kis örvény a lefolyó felett. Amint lecsurgott Refrén utolsó cseppecskéje is, pőrére vetkőztek, s civakodva lezuhanyoztak. Később K gondosan, forró vízzel körülmosta a kádat. Miután tisztába öltöztek, ismét körülülték az asztalt.

– Szomjas vagyok – mondta Álmos. – Kérem azt a kevéske tejet.

Még mielőtt K felkelt volna, Zsolt kibökte:

– Én már megittam. Az előbb.

– Mind...

K mérgesen végigmérte. Ismét remegni kezdett az ajka. Zsoltnak úgy tetszett, K a kiálló fogát feni.

– Sebjaj – szólalt meg K. – Majd kitalálok valamit. – S máris indult.

– Disznó vagy, Zsolt! – sziszegte Álmos. – Egy nagy disznó.

Szerencsére K idejében visszajött:

– Kevertem egy kis Cedevitát – ezzel töltött magának és Álmosnak. Hangosan kortyolgattak. Zsolt pedig sóvárogva pislogott. Végül megszólalt:

– Én is kérek belőle.

K utálkozva ránézett, mégis töltött neki.

– Nesze, te irigy kutya. Remélem, ettől megsavanyodik benned a tej.

Zsolt rá se hederített, kikapta a poharat a kezéből, s mohón kiitta.

– Most térjünk vissza a dologra – szólalt meg állát felszelve K, a továbbiakban: (), s

folytatták a

tárgyalást.

Közben este lett, s megegyeztek a másnap reggelben.

III.

Előszó helyett

*„A titkos beszéd a Sátántól való, hogy
elszomorítsa azokat, akik hisznek.
Ám ő nem okozhat semmiféle kárt nekik...”*
(58. szúra, A vita)

Valóban nem, esetleg segít a kertekbe bocsátani őket, amelyek alatt patakok folynak, s majd örökké ott időznek. Ellenkező esetben pedig, ugye, fájdalmas büntetés lesz osztályrészük. Mert milyen ember az, aki csupán ösztöneinek impulzusai folytán a viszontgyűlöletben gyűlölködőbbé, illetve a viszontszeretemben szeretetteljesebbé válik?

*Vajon bűn-e
hazugnak lenni
hazugok közt,
megalkuvónak lenni
megalkuvók közt?
Viszontgyűlöletben
gyűlölködőbbé válni?*

Ceteris paribus és az előbbieket is figyelembe véve, lényegi törvényszerűségek alapján megkérdozhető:

*Vajon bűn-e
igazmondónak lenni
igazmondók közt,
becsületesnek lenni
becsületesek közt?
Viszontszeretben
szeretetteljesebbé válni?*

Nem ajánlatos elszietni a választ, a számadással is számolni kell, hiszen a hegyek is délibábbbá válhatnak. Különben is, a burjánzó kertek – türelmesek.

A. Javlenszkij: Nyikita, 1910